

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 8 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 6

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)
Ἡ γραπτή συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε. — Πῶς ἐμάθατε νὰ γράφετε καὶ νὰ διαβάσετε; ῥώτησε πάλιν ἡ Αἰμιλία τὴν κωφάλαον.
Καὶ ἡ κυρία Φάγγ ἔγραψεν :
«Ἐκαμα μερικά χρόνια εἰς τὴν Βοστώνην, εἰς ἓν Ἀσυλον Κωφάλαων, ὅπου ὁ πατέρας τῆς γαίας σας, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξάδελφός μου, εἶχε τὴν κωφωσύνην νὰ με εἰσαγάγῃ. Ἦμουν ὄρφανὴ καὶ ἀπροστάτευτη. Ἄν δὲν ἐφρόντιζεν ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ γίνω δεκτὴ εἰς τὸ Κατάστημα, καὶ τὰ ὀλίγα ποὺ ζεῦρω, δὲν θὰ τα ἐμάθονα. Διὰ τοῦτο τοῦ χρεωστῶ μεγάλῃν χάριν. Εἰς ἐκεῖνον ἐπίσης ὀφείλω τὸ ὅτι εὐρίσκομαι ἐδῶ. Εἶχα ὑπανδρευθῆ, νεωτάτῃ, ἕνα καθηγητὴν κωφάλαον ὅπως ἐγώ, καὶ ἤμικθα πολὺ εὐτυχεῖς. Ἀλλ' εἶχα τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσω τὸν σύζυγόν μου ἓν ἔτος σχεδὸν μετὰ τὸν γάμον μας. Καὶ ἐπειδὴ ἤμουν πτωχὴ, δὲν ἠξέμερον τί θὰ ἐγίνονον, ἂν ἡ γαία σας δὲν ἐδέχετο νὰ με παραλάβῃ. . . »
Ἡ Αἰμιλία ἠγανάκτησεν.
— Εἴθε ἐξάδελφὴ τῆς, ἔγραψεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλάκας, καὶ σας ἔκαμε μαγεύρισσαν; Ἄπιστεuton !
— Σιωπῆ, σιωπῆ, μίς Αἰμιλία ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Φάγγ, πολὺ στενοχωρημένη διὰ τὴν τροπὴν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἡ συνδιάλεξις.
— Δὲν εἶνε, ξεῦρετε, γαίγιά μου, ἔγραψε τότε τὸ κοράσιον εἰς τὸν μόνον σύζυγόν σου.
— Ἀδιάφορον, εἶνε ἠλικιωμένη, καὶ τῆς ὀφείλετε σεβασμόν.
— Πολὺ καλὰ, σιωπῶ ἀφοῦ το ἀπαιτεῖτε. Ὑπάρχουν ὁμως πράγα-

ματὰ, τὰ ὁποῖα ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ μὴ εὐρίσκῃ ὀρθά. Νὰ κατανητήσετε ὑπηρετρία σῖς, με τὸσην ἀνάπτυξιν καὶ με τοιαῦτα αἰσθήματα !
— Μὲ κρίνετε πολὺ ἐπιεικῶς, μίς Αἰμιλία ! Ἐφυγα ἀπὸ τὸ Ἀσυλον πάρα πολὺ νέα, καὶ αὐτὰ ποὺ ἠξέμερον εἶνε τὸσον ὀλίγα, ὥστε ἡ θέσις μου ἐδῶ εἶνε ἡ μόνῃ διὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι ἱκανή. Τί θὰ ἐκέριζα ἂν τὴν ἔπερνα σὲ κακὸ ; Θέλω ὀφείλω νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχην μου. »
Ἡ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία τῆς κω-

φάλαου ἐμαρτύρει τὸσον γλυκεῖαν καὶ σταθερὰν ἐγκαρτέρησιν, ὥστε ἡ Αἰμιλία ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δακρυσμένους :
— Ἦθελα νὰ ἠμποροῦσα νὰ σας εἰπῶ τίποτε, ποὺ νὰ σας εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ σας ἐγκαρτίωσῃ ὀλίγον, ἔγραψεν.
— Ἐχετε χρυσὴν καρδίαν καὶ σας εὐχαριστῶ ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Φάγγ συγκινημένη. Ἄν θέλετε νὰ με διασκεδάσετε, μὴ μου ὀμιλεῖτε δι' ἐμέ' εἰπῆτέ μου καλλίτερα πῶς σας φαίνεται τὸ Κιμπασσέτον καὶ ἂν νομίζετε ὅτι θὰ το

συνειθίσετε . . .
— Πρέπει νὰ το συνεθίσω, ἀφοῦ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ζῆσω ἐδῶ. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, ὡς βεβαίῳ ὅτι μου ἀρέσει μετρίως.
— Θυμᾶσθε τὴ μητέρα σας, τὸ σπῖτι σας, εἶνε πολὺ φυσικόν.
— Ὡ, ναί, θυμῶμαι πολὺ τὴν μητέρα μου, ἀλλὰ ὅσον διὰ σπῖτι, δὲν ἔχομεν πλεόν, δυστυχῶς ! Ὁ πατέρας μου ἐδυστύχησε καὶ ἐπῆγε νὰ εὐρὴ τὴν εἰς τὸ Φαρ-Ουέστ. Οἱ ἀδελφοί μου εἶνε εἰς Ἐκπαιδευτήριον, ἐσωτερικοί. Ἡ μαμά με τὴν Εὐρυδίχην ἐπῆγε εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς Διεσκορπίσθημεν εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ κόσμου ἔ, δὲν εἶνε εὐχάριστον αὐτό !
— Δυστυχισμένη ἐξόριστη ! εἶπε καθαρώς τὸ πλῆρες συμπαθείας βλέμμα τῆς κυρίας Φάγγ.
— Ἡ Εὐρυδίχη εἶνε ἡ μικρά μου ἀδελφή, ὑπέλαβεν ἡ Αἰμιλία τὴν ἐνθυμοῦμαι περισ-

Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, εἶπεν ὁ Κάρολος. (Σελ. 42, στήλ. 6.)

52. Αἰνίγμα.
Μικροῦ Κράτους τῆς Εὐρώπης
Βασίλευς τὸ ἄρσενικόν μου.
Καὶ μὴ πύλις τῆς Εὐρώπης
Εἶνε τὸ οὐδέτερόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυριουκίου Ρουδανίου

53. Ἀστήρ.
Νάντικατασταθοῦν οἱ
ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὖως, ὥστε
νὰ σχηματίζονται:
καθῆτος ἀρχαία χώ-
ρα, ὀριζοντίως πόλις
μεγαλονήσου, διαγ-
νῶως δὲ ἀρχαῖος ληστής καὶ ἀμοιβὴ νικητοῦ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡοσιεύου

54. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.
1. — Μέσον μεταφορῆς.
2. — Ἐκτελεστής τοῦ νόμου.
3. — Ἀθροισμὸς ἀνθρώπων.
4. — Ἀρθρον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοχαίου Ἑλλήνος

55. Κεκρυμμένον Γνωρικόν.
Διὰ τῆς ἀραιώσεως τριῶν γραμμάτων ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ τῆς καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν λοιπῶν, — χωρὶς νάλλάξου σερῶν. — σχηματίζεται ἀρχαῖον γνωρικόν.
Παῖων, Ἡραῖον, ἄλθος, δοῦς, λιπός, ἀσπὴρ, ἴδιος, Τάγκαϊς, ἔθος, μηρός, εὐθις, ἐκτός, χάρις.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐδουαίου Ε. Σολομοῦ

56-61 Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστου τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζονται ἄλλα τόσα λέξεις:
ὄμας, ἕθος, ἔλαινος, ἄρπα, ὄρεον, μεία.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Γλυκίτης

62 Διπλὴ Ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Νηρηίδος, τὰ δὲ δευτέρα θεότητος Αἰγυπτίας :
1, Θεὸς ἀρχαῖος. 2, Οὐράνιον σῶμα. 3, Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ. 4, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἀρκεῖα ποιητῆς. 6, Προφήτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Β. Οἰκουμοποῦλου

63. Ἑλλητισύμφωνον.
ου·ει·οι·α·ι·ω·ω·ω
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κροτάλου

64. Φωνηεντόλιπον
τ·ρ·ν·*·ρ·ρ·ρ·τ·τ·τ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυβίου

65. Γρίφος
Γαλλία μου
Ἑλλὰς μου
Ρωσία σύ, τό, μου
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Ἰανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Μαρτίου
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἕν ἐκάστου περιέχει 20 φύλλα καὶ τίμαται φρ. 1

49. Αεξίγριφος.
Ἐνα γράμμα κ' ἓνα ὄνομα ἐθνικόν,
Σχηματίζου τῆς Εὐρώπης ποταμόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρκίου Βαλδουίνου

50. Μεταγραμματισμός.
Ἄν βάλῃς Ὑψίλον καὶ βγάλῃς Ἰῶτα
Ἐνὸ σου ἤφρανε καρδίαν πρῶτα,
Ἄχ, κατεπάνω σου θάβῃ μεμιάς,
Θὰ γίνῃ ἄγριος, σκληρός, φονεὺς !
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζακπίδος

51. Ἀναγραμματισμός.
Εἶμαι ἰχθὺς γνωστός
Ποῦ τρώγομαι βραστός.
Ἄν μάναγραμματισῶς,
Τὸ γράμμα σου θὰ κλεισῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηίου Ἀγγέλου

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ ΜΑΣ

Προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἔτος 1903 με ὅλα τὰ προνόμια καὶ με δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ζεσπαθώματος, παρατείνονται μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου ἔ. ἔ.

λαρ—ἡ Ἀργυρόχρησ Φωνή καὶ ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλις ἀσπάζονται τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὁποῖον συγκαίρου διὰ τὴν μαντικὴν του.— ἡ Ἄθρα Καρδία ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με τὸ Λευκὸν Κρίνον, καὶ τὸ ὄνομα τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς καὶ τῆς Πικραμένης Καρδούλας δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.— ὁ Γιαμτσιμιστὸς συγκαίρει τὸν Ν. Λαπαθιώτην διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ χαιρετᾷ τὸν Ἀριστέα καὶ τὴν Ζημιόγαταν.— ἡ Κελαρῖουσα Κρήνη ἀσπάζεται τὸ Αἰ-Δαῖφ-τῶν Πατησίων καὶ τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, τῆς ὁποίας ἐγνώρισεν τὴν ἀγαπητὴν φίλην.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : τὸ Πράσινο Χαδιᾶρι με τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Ὁβελισκὸν τῆς Κλεοπάτρας, Δουκίσα τῶν Σαλώνων, Κάκιαν καὶ Σιο-Δά-Φαλοῦζ— ὁ Ἰσθμὸς τοῦ Παγαμᾶ με τὸ Ἄρθον Μαῖου, Ἰτέα καὶ Πάριον Δόκιμον.— τὸ Ἀνδρείκελλον με τὸν Ὀλυμπον, Κρόταλον, Ἰδεῶδες Κονκλάκι καὶ Δόξαν τῆς Ἑλλάδος.— ὁ Στάρλεῦ με τὸ Ἐρθυμοῦ καὶ Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην.— ὁ Φάουστ με τὴν Θερινὴν Βροχὴν, Ἄρθον Μαῖου, Ἀριστέα καὶ Κρατιζοῦσαν Θάλασαν.— τὸ Βολιώτικο Κρασι με τὸ Ἀρήσιον Πνεῦμα, Κετρί, Ἀμαρύλλιδα, Ἀρόσον τῆς Ἐρήμιον καὶ Γαμβέτταν.— ἡ Θερινὴ Βροχὴ με τὸν Μέλλοντα Δόκιμον, Ἀστερά τῆς Ἀνατολῆς, Παριστιανὸν, Πύραμον καὶ Ἐξόριστον Ἑλληνα.— τὸ Σαήλαιον Δοξαπατῆ με τὸν Μαρκίον Βαλδουίνον Κορθητικὸν Κῆμα, Κρεῶλην, Γιαμτσιμιστὸν καὶ Μικρὸν Βιολιστὴν.— ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ με τὴν Εὐτυχὴ Θητητῆν, Ἀριελ, Ἐρημιον Σαχάραν, Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς καὶ Ρομαντικὴν Καρδίαν.— ἡ Διονυσία Πηγὴ με τὴν Ζακπίδα, Κρεῶλην, Ἀριστον Ποδηλάτην, Αὐτοκίνητον καὶ Ἀρόσον τῆς Ἐρήμιον.— ἡ Παλλὰς με τὴν Ἄθραν Καρδίαν, Πούλιον Δράκον, Κανστικὸν Ἢμιον καὶ Ζωηράν Φλόγα.— ἡ Ποιμενίς τοῦ Παγαγαῖοῦ με τὴν Ζίαν, Κάκιαν, Ορειοπόλον Φοχὴν καὶ Ἄρθον τῆς Ἑλλάδος.— ὁ Νιαγάρας με τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Ἄρθον τῆς Κερκυρας καὶ Κετρί.— τὸ Ἄρθον Ἑλλῆδος με τὸ Ἄρθρον Γκατέ, Μὴ με λησμέρι καὶ Ἀντιγόνην.— ὁ Ἀνεμόμυλος με τὸν Γλυκὸν Ὄνον.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέα προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουσιν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Κρόταλον (τοῦ ὁποῖου ἡ εὐχλωτία δὲν πηγαίνει εἰς μάτην, διότι ζεσπαθῶναι, ζεσπαθῶναι !). Θεοπόρολητον Μερμήλ, Ἰσθμὸν τοῦ Παγαμᾶ (τοῦ ὁποῖου ἡ χαρὰ εἶνε ἀπερίγραπτος, διότι καὶ φέτος θὰ εἶνε συνδρομητὴς μου). Πράσινο Χαδιᾶρι (ποῦ μου γράφει πάντοτε με πράσινη μελάνην). Στάρλεῦ (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις). Ἐσπερίαν Ἄρθρον (δὲν ἠξέμερον ἀκόμη ποτὲ θὰ γίνῃ τὸ σῆμα). Σεμνὴν Κορη (εἶδες λοιπόν, ὅτι ὁ Ἄνανίας δὲν διέφρασε τὰς ἐλπίδας σου). Ὁραία Τονυλδα (ἔστειλα). Βολιώτικο Κρασι (μὰ ἐλίπω θὰ ἤρξισαν ἤδη νὰ σου στέλλῃ). Παλλὰδα (αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τίποτε ἠμπορεῖς νὰ εἶσαι καὶ τώρα). Ποιμενίδα τοῦ Παγαγαῖοῦ (ἔστειλα). Ἑλληνικὴν Νῆσον (ὄχι, ἀλλ' ἐβράδυνε νὰ τυπωθῇ τὸ ἔλαβες). Ἄρθον Ἑλλῆδος (γράφει χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου, περὶ τοῦ ὁποῖου τόσα καλὰ μανθάνω). Ὑψιπέτην Ἀετὸν (ποῦ ποτὲ δὲν τοῦ ἦσσε περισσότερον ἢ «Διάπλασις» παρὰ τώρα). Πύραμον τοῦ Βορῆου (μὴν ἀνησυχῆς, διότι θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἀλήθειας, πολὺ ἀκριβὰ σου ἐστοχίσειν αὐτὴ ἡ ἐκδρομή). Ἀργυρόχρησ Φωνή, Πολύχρωμος Χρυσάλλιδα, Ἄθρα Καρ-

ότερον απ' όλους, έπειτα από τή μαμά, διότι ήγω ήχη άλην τήν ήμέραν... Αλλά και δι' όλους τους άλλους λυποῦμαι... Αμέ το πιάνο μου; ά, άν ήξεύρατε!... Τό καιμένο μου τό πιάνο, αναγκασθήκαμε νά το πωλήσαμε διά νά πληρώσωμε τά χρέη μας, όπως έπωλήσαμε και όλα τα έπιπλα, και τά άλογα, και τάρμαξια του μπαμπά, έτι είχαμε και δέν είχαμε τελοσπάντω! Αν ήμπορούσα νά παίξω όλιγην μουσικήν, δέν θα έστενοχωρούμην, και άν ή γιαγιά ήτο κάπως διαφορετική, θα ύπέμενα γενναίωτερα... Ηλθα διατεθειμένη νά την αγαπήσω με όλη μου τήν καρδιά και νά την εϋγνωμονώ ποῦ μ' έδέχθη είς τό σπίτι της; άλλ' αυτή δέν λογαριάζει ούτε τήν αγάπην μου ούτε τήν εϋγνωμοσύνην μου. Ω, καλλίτερα νά μήν έρχόμουν ποτέ έδω, όπου κανείς δέν είχεν όρεξιν νά με ιδή!

— Και ποῦ το ξεύρετε; — Μα νομίζετε ότι είμαι τυφλή; .. Και τό χειρότερον απ' όλα είνε, ότι θέλω δέν θέλω είμαι υποχρεωμένη νά μένω. — Αν ήλθετε έδω, μίς Αϊμιλία, έχετε βέβαια κάποιον σκοπόν νά εκπληρώσετε. — Ποίος ξεύρει! Ίσως ή αποστολή μου είνε νά σας κρατώ συντροφιά! Έγραψεν ή Αϊμιλία, άρου προς στιγμήν έμεινε σκεπτική. — Από τήν πρώτην στιγμήν ποῦ σας είδα, μου έναματα καλόν. Μήν εκπλήττεσθε δι' αυτό τό προσωπάκι σας είνε τόσον γλυκύ και τόσον γελαστόν, ώστε είνε ευχαριστήσις νά το έχη κανείς έμπρός του.

— Πώς είμπορεί τό πρόσωπόν μου νά είνε γελαστόν, άρου είμαι τόσον λυπημένη; είπε καθ' έαυτήν ή Αϊμιλία. Κ' έσηκώθη διά νά φύγη. — Μη φεύγετε άκόμη, τή είπεν ό Κάρλος; έγω και νά σας δώσω.

— Τι πράγμα; — Φουντούκια. Θα σας τα σπάζω και θα τα τρώγετε. — Βιαμα λαμπρά νά έλθω νά σας εύρω, είπεν ή Αϊμιλία, όταν έναθησεν αναπαυτικώς πλησιόν της φωτιάς, με τους πόδας επί μικρού σκαμνίου και με τάς χείρας γεμάτας φουντούκια, τά όποια δέν επρόφθανε νά τρωγαλιζή τόσον γρήγορα, ώστε να είνε «νήμερος». Και έπανερχόμενη είς τό θέμα, τό όποιον τήν άπησχόλει:

— Λέγεις νά ευχαριστηθώ έδω; Αγαπάς συ αυτήν τήν ζωήν; ήρώτησε τον νεαρόν υπηρετήν. — Ναί και όχι. — Ποια είνε τά «ναί»; — Πρώτον, αγαπώ τον παππού σας; είνε τόσον καλός! Κάποτε είνε άπότομος, άλλ' εσυγείθησα τον χαρακτήρα

του, και τώρα ποῦ τον ξεύρω, οι μεγάλοι θυμοί του δέν με τρομάζουν. Είνε ό καλλίτερος φίλος ποῦ έχω. — Δέν θα σ' έρωτήσω άν φρονής τά ύδια και για τήν γιαγιάν, διότι είμαι σχεδόν βεβαία, ότι αυτή άποτελει έν από τό «όχι» σου. Ο Κάρλος ήρχισε νά γελά.

— Δέν ήτο σωστόν νά ποῦ αυτό ποῦ είπα, ύπέλαβεν ή Αϊμιλία. Ας υποθέσωμε ότι δέν είπα τίποτε. Δέν θα μάθω λοιπόν ποτέ νά όμιλώ όπως πρέπει, έγω ποῦ έπιθυμώ τόσον νά είμαι μετρημένη και αξιοπρεπής; Αλλ' αυτό υπερβαίνει, φαίνεται, τάς δυνάμεις μου. — Χαίρω πολύ, άνέκραξεν ό Κάρλος. Έδω είς τό Κιμποσέτον ύπάρχουν πληθύν κορίτσια ποῦ δέν σας μοιάζουν καθόλου, γιατί κάμουν τεσ άπερηφανες και τεσ άκατάδεκτες.

— Διά ποια κορίτσια λέγεις; Δέν πιστεύω νά έννοης τήν Χαράν Σάμβορν, διότι αυτό δέν θα το παραδεχθώ. — Η Χαρά Σάμβορν δέν είνε τίποτε έμπρός στη Δόρα Τόπλιφ, άπεκρίθη ό Κάρλος. Αλήθεια, μίς Αϊμιλία, άν θέλετε νά γίνετε φίλη της μίς Δόρας, θα κάμετε καλά νά μή της είπητε ότι 'μιλήσατε μαζί μου. — Δέν δίνω έγω μιά πεντάρα γι' αυτή τή Δόρα, ύπέλαβεν ή Αϊμιλία. Τώρα όμως ποῦ ό πάγος διελύθη μεταξύ μας, Κάρλε, άφησε νά ιδώ μήπως είμπορώ νά σε βοηθήσω είς τό μάθημα ποῦ σ' έδυσκόλευε προτήτερα. Έγω πηγαίνω σχολείο από μικρή, και μολονότι δέν ήξεύρω πολλά, είμπορεί όμως νά ξεύρω περισσότερά σου.

— Είσθε πολύ καλή, άνέκραξεν ό Κάρλος. — Όστε δεχέσαι; σύμφωνοι; — Άλλά... — Δέν έχει άλλά... Δέν είνε τίποτε σπουδαίον, ούτε κουραστικόν, αυτό ποῦ θα κάμω για σενα. Αρκεί καμμιά φορά μιά λέξις, διά νάποφύγη κανείς μάταιον ψάξιμον ολοκληρών ώρων. Έλα, μή μ' ευχαριτήης, — δέν αξίζει τον κόπον, — και άς αρχίσωμεν άμέσως.

— Ίδου περι τίνος πρόκειται; είπεν ό Κάρλος άνοίγων τό βιβλίον του με ύφος άδιάφορον, (τό όποιον όμως προσεποιείτο πολύ άσχημα, διότι πρό πολλού τό δυστυχές παιδίον άλλο δέν έπόθει παρά όλιγην βοήθειαν.) Δέν είχα τύχην ώς τά τώρα, μίς Αϊμιλία; αλλά έχω θάρρος και έπιμονήν, και δέν έννοώ νά μένω είς τήν θέσιν όπου ευρίσκομαι σήμερα. Η αρχή για όλους είνε δύσκολη, και άν με σκουντούσαν λιγάκι και μένα, θα έδλεπαν ότι δέν είμαι πιό κουτός από άλλους.

— Βεβαίωτα, άνέκραξεν ή Αϊμιλία, ό παππούς μου είπεν ότι είσαι έκτάκτως εύφυής. — Ο πλοίαρχος είνε πολύ έπεισιχός, άπεκρίθη ό Κάρλος, κατακόκκινος από ευχαριστήσιν; αλλά θα κάμω, ό,τι είμπορώ, διά νά δικαιώσω τήν καλήν του ιδέαν. Ο πατέρας μου ήτο ιατρός, και μάλιστα όχι από τους κοινούς; είχε μεγάλην ικανότητα κ' εξετιμάτο πολύ είς τήν πόλιν, όπου έμέναμεν. Αν δέν άπέθνησκε, θύμα της άφοσιώσεώς του, είς μίαν έπιδημίαν, ποιός ξερεί πως θα ήμουν τώρα!

— Και ή μητέρα σου; ήρώτησεν ή Αϊμιλία μετ' ένδιαφέροντος. — Η καίμενη ή μητέρα μου έμεινε πολύν καιρόν άρρωστη, από τή λύπη της, μετά τον θάνατον του πατέρα μου, έπειτα έμάχυσεν, ότι είχε κ' έπεχείρησεν έν μικρόν έμπόριον, αλλά δέν ευδοκίμησε... Έπιτέλους άπέθανε και αυτή, άπαρηγόρητη ποῦ με άφινε μόνον είς τον κόπον, και χωρίς πόρον ζωής. — Από τότε; πως έζησες; ήρώτησεν ή Αϊμιλία.

— Από τότε, έζησα όπως ήμπορεσα, γυρίζων δεξιό και άριστερό. Αλλά ποτέ μου δέν έζητησα τίποτε κανένος; τό ψωμί ποῦ έτρωγα, τό έκέρδιζα έγω μόνος μου. — Λυηρόν! — Όχι, μή με λυπάσθε, μίς Αϊμιλία; δέν είμαι έγω κανένας χαμένος, όπως θα ένομιούσατε, όταν μακούσατε νά κλαίω τή μοίρα μου, πρό όλίγου. — Ω, στιγμήν αδυναμίας, ή όποια παρήλθεν. Έμπρός τώρα, νά ιδούμε... — Αϊμιλία! έφώναξεν ή κυρία Χώδ χωρίς νά κινηθή από τήν πολυθρόναν της.

— Έφθασα, γιαγιά, άπεκρίθη τό κοράσιον άκόμη μιά λέξι, Κάρλ... — Δέν είμαι Ολλανδός; όνομάζομαι Κάρλος... Κάρλος Πρέστον... — Λοιπόν, Κάρλε, μή άπελπίζεσαι, Θα έρχωμαι κάθε βράδυ, μετά τό γεύμα, νά μελετώ μαζί σου, και νά ιδής τί εύκολα θα μας φαίνονται τά μαθήματα. Έφθασα γιαγιά, νά με! — Και έφυγε, χωρίς νάκούση τάς ευχαριστίας του νέου της φίλου.

— Μα τι έκαινες; τό μαγειρείο; τήν ήρώτησεν ή κυρία Χώδ με τό ψυχρότερον ύφος της. Η θέσις σου δέν είνε εκεί. — Μπά! είπεν ό πλοίαρχος, διατί δέν την άφίνεις; Ο Κάρλος και ή Έσθρη δέν είνε κοινοί υπηρετάι, Εύνική μου, και άν τό κοράσιον διασκεδάζη με τήν συντροφιά των, δέν έχει νά ζημιωθή τίποτε. Είς τήν ηλικίαν της Αϊμιλίας, όλίγη ποικιλία είνε αναγκαία. Οθτώ τό ζήτημα έλύθη, και ή Αϊμιλία άφέθη έλευθέρα νά εκπληρώση τήν διπλήν της ύπόσχεσιν. [Ήπειτα συνέχεια]

KIMON ΔΑΚΙΑΗΣ [Κατά τό άγγλικόν της Σοφίας Μάυ]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

5. Διηγητήσις εκ μελώνης Τά μικρά παιδιά έχουν τήν μανίαν νά τρώγουν, — και όχι μόνον νά τρώγουν, αλλά και νά πίνουν, — ό,τι φθάνουν... κυριολεκτικώς!

Συμβαίνει κάποτε νάναβάνουν είς τήν καρέκλαν, νά φθάνουν τό καλαμάρι του γραφείου σας, και νά το καταπίνουν ως νά είχε μέσα τό ωραιότερον σιρόπι.

Βεβαίως ή μελώνη είνε διηγητήριον, άλλ' άν σας συμβή τίποτε τέτοιον, μήν άνησυχήσετε, και προπάντων μή τα χάσετε. Αρκεί νά ήξεύρετε, — και σας τό λέγω, — ότι άν τύχη και καταπιή κανένα άδελφάκι σας τό καλαμάρι, άμέσως πρέπει νά το αναγκάσετε νά καταπιή και τό στυπόχαρτον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΑΡΟΥΣΩΝ

Αγαπητοί μου, Πηγα προχθές νά επισκεφθώ ένα φίλον μου, και ήδρα τό σπίτι του κατελημμένον κυριολεκτικώς από ένα φαιδρόν και χαριτωμένον όμιλον παιδιών.

Ήταν τά δύο του κορίτσια, ό μικρός υιός του, δύο εξαδελφαι των, ένας φίλος των και μία φίλη των. Έπτά παιδιά έν όλω, καθήμενα... δηλαδή μη καθήμενα πουθενά, αλλά κυκλοφορούντα διαρκώς είς τό σαλόνι, είς τήν τραπεζαρίαν, είς τό γραφεϊόν, είς τους κοιτώνας, και είς τό μαγειρείον άκόμη, — διότι οι μεγάλοι έλειπαν, και όλον τό σπίτι ήτο είς τήν διάθεσιν των.

Ηθέλησα νά φύγω, αλλά με παρεκάλεσαν νά μένω όλίγον διά «νά ποῦμε για Διάπλασι.» Τώρα Ισα-Ισα θα κάμωμε και τσάι! μοῦ είπεν ή Έλιζα, ή μεγαλητέρα κόρη του φίλου μου.

Έκάθησα, και κατώρθωσα νά τους συμμαζέσω είς τήν τραπεζαρίαν. Τό πράγμα δέν ήτο πολύ δύσκολον, διότι εκεί υπήρχε και κάποιος μπουφές, φορτωμένος γλυκίσματα και μπισκότα. Έπειτα έπρόκειτο νά «ποῦμε για Διάπλασι», και τό θέμα αυτό, διά πολλά παιδιά, είνε γλυκύτερον και από τά γλυκίσματα.

Τά μικρά παιδιά έχουν τήν μανίαν νά τρώγουν, — και όχι μόνον νά τρώγουν, αλλά και νά πίνουν, — ό,τι φθάνουν... κυριολεκτικώς!

Συμβαίνει κάποτε νάναβάνουν είς τήν καρέκλαν, νά φθάνουν τό καλαμάρι του γραφείου σας, και νά το καταπίνουν ως νά είχε μέσα τό ωραιότερον σιρόπι.

Βεβαίως ή μελώνη είνε διηγητήριον, άλλ' άν σας συμβή τίποτε τέτοιον, μήν άνησυχήσετε, και προπάντων μή τα χάσετε.

— Ποια είνε αυτή ή δεσποινίς Παρουσών; ήρώτησα πρώτην φορά άκούω τέτοιον όνομα. — Είνε γαλλικής καταγωγής, είπεν ό μικρός Ιάσων, άδελφός της Έλιζας. — Η μάλλον αρχαίας ελληνικής! είπεν ή αδελφή του.

Νέα ήλαρής εκ μέρους των παιδιών, νέα εκπλήξις εκ μέρους του υποφαινομένου. Αλλά τά παιδιά είνε πρόθυμα πάντοτε είς εξηγήσεις, και ή Έλιζα έλαβε τον λόγον, διά νά μου λύση τάς άπορίας:

— Λοιπόν, είπεν, ή δεσποινίς Παρουσών είνε ή φίλη μας Ανδρομάχη Ψ... συμπληθρία μου είς τό Ωδείον. Τήν γνωρίζετε;

— Νομίζω... ες όψεως μόνον. — Α! ώστε δέν τήν άκούσατε ποτέ νά μιλή; — Όχι.

— Χάνετε!... Σας βεβαίω ότι δέν ύπάρχει πλέον άστέιο και διασκεδαστικό κορίτσι! Τά γέλια ποῦ κάμνουμε όταν είνε μαζί μας δέν... δέν περιγράφονται! Γι' αυτό τήν προσκαλούμε πάντοτε, όπου μαζευόμεθα... Τήν έπροσκαλέσαμε και σήμερα, αλλά μάς έμήνυσε ότι θα έλθη μετά τάς πέντε, διότι έχει μάθημα είς τό σπίτι. Καθηστε νά τήν γνωρίσετε... δέν ξερέτε πως θα γελάσετε και σείς.

— Μα τσώ άστεία πράγματα λέγει αυτή ή δεσποινίς; — Αστεία!... πάρα πολύ άστεία! όσο δέν φαντάζεσθε άστεία!

— Μα όταν πρωτογνωρίξη κανένα... — Ίσα-Ισα τότε λέγει τά άστειώτερα. — Αλήθεια; Μεγάλο προτέρημα αυτό; θα πη ότι έχει τό θάρρος του κόσμου. Αλλά δέν μου είπες, γιατί τήν λέτε δεσποινίδα Παρουσών;

— Είνε τό ψευδώνυμόν της! είπε με τήν έρρινον σαρκαστικήν φωνήν του ό μικρός Ιάσων.

— Με τή διαφορά, ότι τό έχει χωρίς νά τό ξεύρη, ύπέλαβεν ή Έλιζα. Της τό έδωσαμε από μιά μέρα, ποῦ ήθελε νά μάς μάθη ένα παιγνίδι, και κάθε τόσο μάς έλεγε: «των παρόντων και

των παρουσών.» Α! έγινε σκέψις νά τήν βγάλωμε και δεσποινίδα π α ρ α κ α θ η μ έν η ν, γιατί «τήν εξήγησι του παιγνιδίου μάς έλεγε: «Ο παρακαθήμενος τό δίδει τή παρακαθημένη...» Αλλά τό Παρουσών επεκράτησεν.

— Ως ευχότερον! συνεπλήρωσεν ό Ιάσων, βήχων ό πονηρός, διά νά κάμη... λογοπαίγνιον!

— Και τό παιγνίδι; — Ποῦ παιγνίδι; Έσκάσαμε όλοι τά γέλια, και τό άφήσαμε στη μέση. — Μα ύπάρχει κωμικώτερον πράγμα παρά νά μιλή κανείς τέτοια γλώσσα; παρετήρησε μία από τάς εξαδέλφας.

— Όστε ή δεσποινίς Παρουσών έλληνίζει, είπα έγω. — Υπερελληνίζει! άνέκραξεν ή Έλιζα. Φαντασθήτε, ότι και τά κοινότερα και τ' άπλούτερα πράγματα έννοεί νά τά πη βαθεία ελληνικά. Με όποιον νά μιλά, μα με μικρό παιδί, μα με ύπερτέρα, θα μεταχειρισθή τήν γλώσσαν του Θουκυδίδου. Πάρα κάτω δέν καταδέχεται νά πάη. Της φαίνεται ότι θα ξεπέση, ότι θα τήν ποῦν άγράμματη... αυτή, ποῦ πήρε δίπλωμα του Άρσακείου με άριστα!

— Και σείς γελάτε... — Γελοῦμε, λέει; Καλὲ ξεκαρδιζόμαστε, πεθαίνουμε, σκάζομε, βαστάμε τά πλευρά μας... Έννοείται, ότι κάμνουμε τρόπο νά μή το καταλάβη. Πάντα θα βρούμε μιά πρόφασι, νά φανη ότι γελοῦμε με άλλο πράγμα, παρά με αυτά ποῦ λέγει. Παραδείγματός χάριν, 'ετο παιγνίδι, μάς έφταιγε μιά γάτα ποῦ έναούριζε 'ετήν αυλήν παράξεναν... Αλλη φορά, κάμνουμε πως θυμούμεθα εξαφνα κάτι άστέιον, ή μαλώνουμε τον Ιάσωνα, ποῦ μας κάμνει τάχα και γελοῦμε... Τό ζήτημα είνε νά μή μας θυμώση και νά μή χάσωμε τέτοια διασκεδάσι... Έπειτα θέλουμε και τή φίλια της, γιατι ή καίμενη ή Ανδρομάχη, — νά λέμε τήν αλήθεια, — κατά τά άλλα είνε σπάνιο κορίτσι, με χρυσή καρδιά, με λαμπρά αισθήματα.

— Πες τα νά μας συγκινήσης, γιατι πλησιάζει και ή ώρα ποῦ θα έλθη! διέκοψεν ό πειρακτικός Ιάσων. Και πραγματικώς, τήν στιγμήν εκείνην ήκούσθησαν βήματα απέξω, είς τήν μαρμαρένιαν σκάλαν, και ένα χέρι ζωηρόν και ταχύ εκτύπησε τό βόπτρον.

— Τις κροόεϊ τήν ύθραν; έφώναξεν ή Έλιζα με πλαστήν σοβαρότητα, και, επειδή τό απόγευμα εκείνο ή ύπηρεσία είχε καταργηθή, έτρεξε νάνοιξη αυτοπροσώπως.

Αλλά βλέπω ότι υπερέβην τά όρια της συνήθους επιστολής, και αναγκάζομαι νάναβάλω τήν συνέχειαν της απογευματινής μας διά τό Σάββατον. Έν τῷ μεταξύ,

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

Δ'.

Ἐνῶ ὁ Τάκης πλησιάζει μὲ προσεκτικὰ βήματα, κρατῶντας ἐλαφρὰ τὸ ροδάκινό του, γιὰ νὰ μὴ του χαλάσῃ τὸ βελουδένιο χνουδι, ὁ Τοτός πολεμᾷ νὰ βάλλῃ στὸ στόμα τῆς Λιλίκας τὴν ὠραία φράουλα.

Χαμένος κόπος! Τὸ στόμα τῆς Λιλίκας μένει κλειστό... Δέν τὸ ἀνοίγει γιὰ ὄλο τὸν κόσμον! Μπα! γιατί; Τόσον λοιπὸν δέν της ἀρέσουν οἱ φράουλες καὶ τὰ ροδάκινα; Τόσον ὀλίγην ἐντύπωσιν της κάμνει ἡ εὐγενικὴ περιποίησις τῶν ἐξαδέλφων της;

Ὅχι! Ὅχι! Καὶ τὰ ὀπωρικὰ της ἀρέσουν πολὺ τῆς Λιλίκας, καὶ ἡ εὐγένεια τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Τοτοῦ τὴν σκλαβώνει. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα δέν θέλει νὰ φάγῃ μόνη της, σὰν ἐγώιστρια.

Κρατεῖ τὸ στόμα κλειστὸ γιὰ τῆς ἦλθε μιά ἰδέα, καὶ δέν θὰ τὸ ἀνοίξῃ, παρά γιὰ νὰ τὴν πῇ στοὺς ἐξαδέλφους της. Περιμένετε!

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Καλοὶ ἄνθρωποι. — Αἱ ἐπιπολέσεις τοῦ Τζανῆ. Ἐτοιμασίαι διὰ φάρμακα

Ἐνῶ ὁ Μῆτρος ἐγύριζεν εἰς τὴν ἐπαυλιν διὰ νὰλλάξῃ φορέματα, ὁ Τζανῆς, ἡ Μαριάννα, ὁ Ἀνδρῆκος καὶ ἡ Μαρούσα ἐπῆραν πάλιν τὸν δρόμον τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Ὁ Ἀνδρῆκος, παρηγορημένος ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ ἐδοκίμασεν, δὲν εἶδε τὸν ἐχθρὸν του μέσα ἔς τὸ βάλτο, ἐπεριπατοῦσεν εὐθυμὸς μαζί με τὴν Ζητιανούλαν.

— Ἄμ οἱ πατάτες; ἐφώνησεν αὐτὴ, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ λειβάδι.

Ἐτρεξάν εἰς τὸν ὄχθον καὶ ἤρσαν τὲς πατάτες, καρθουσιασμένες ὀλίγον, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε φαγώσιμες. Ὁ Ἀνδρῆκος ἐγίνεν ἀκόμη εὐθυμότερος. Ἡ Μαρούσα τὰς ἔβαλεν εἰς τὴν ποδιάν της καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον της μετὰ τὴν οικογένειαν, διότι ἡ Μαριάννα τὴν εἶχε προσκαλέσῃ νὰ φάγῃ. Εἰς τὸ σπίτι ἡ Διονυσία τὴν ὑπεδέχθη μετὰ χαρὰν καὶ τὴν ἐπεριποίησεν ὅσον ἠμποροῦσε.

Μολοντοὶ εἰς τὴν Βρεταννὴν οἱ ἄνθρωποι εἶνε καλοὶ πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ὀμιλοῦν πάντοτε γλυκὰ, ἡ δυσ-

τυχῆς ὀρφανὴ ποτὲ της δέν εὐρέθη εἰς τέτοιαν ἐορτήν. Ποτὲ της, — ἔλεγε, — δέν εἶχε φάγῃ τόσον ὠραῖες τηγανίτες!.. Καὶ τὰ κολλῆδια τί ὠραῖα ποῦ ἦταν μαγειρευμένα! Καὶ τὸ γάλα τῆς Ἀστέρως τί γλυκὸ ποῦ ἦταν!

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Διονυσία ἐπῆρε τὴν μητέρα της κατὰ μέρος.

— Μητέρα, τῆς εἶπεν, ἡ καϊμένη ἡ φτωχὴ θὰ κρυθῇ πολὺ μ' ἐκεῖνο τὸ τσίτινι πουκαμισάκι...

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα.

— Λοιπὸν... ἂν μου ἐδίνες τὴν ἀδεια νὰ της δώσω ἕνα δικό μου, ἀφοῦ ἔχω δύο;

— Μὰ τότε δέν θὰ ἔχῃς νὰλλάξῃς τὴν Κυριακὴ!

— Δέν με πειράζει, ἐπιθύρῃσεν ἡ Διονυσία στεναζούσα θέλεις;

Καὶ ἔδειξε μετὰ τὸ δάκτυλον ἕνα συρτάρι τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἡ μητέρα ἐχαμογέλασε καὶ της ἔνευσε ναί.

Ἡ μικρὰ ἔτρεξε στὸ συρτάρι, τὸ ἀνοίξε βιαστικῶς, ἐπῆρε τὸ φόρεμα καὶ τὸ ἔφερε χαρούμενη εἰς τὴν Μαρούσαν. Ἐκεῖνη ὁμῶς ἐδίσταζε νὰ τὸ δεχθῇ, καὶ ἐκύτταζε φοβισμένη τὴν Μαριάνναν.

— Πάρ' τὸ παιδί μου! εἶπεν ἡ γυνὴ καὶ τοῦ φαρᾶ.

Ἡ Μαρούσα ἐπῆρε τὸ φόρεμα μετὰ χί-

λια εὐχαριστῶ, δειλὰ ἀλλὰ γεμάτα χαρὰν.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Τζανῆς πρὸς τὴν πονετικὴν Διονυσίαν, αὐριο θὰ πᾶμε στὸ χωριὸ νὰ διαλέξωμε ἕνα πουκαμισάκι, καὶ θὰγοράσωμε ἀκόμη μιά ποδιά καὶ ἕνα κεφαλομάνδηλο γιὰ τὴ μικρὴ. Ἐ, σοῦ ἀρέσει;

— Ὡ, ναί! ἐφώνησεν ἡ Διονυσία, χειροκροτοῦσα.

Τίποτε δέν συντελεῖ περισσότερο εἰς τὴν διάπλασιν τῶν μικρῶν, ὅσον τὸ καλὸν παραδειγμα τῶν μεγαλητέρων. Μάρτυς τῆς γενναιοδωρίας τῆς ἀδελφῆς της, ἡ Ροζαλία ἔσπανε τὸ κεφαλάκι της, διὰ νὰ εὐρῇ τρόπον νὰ τὴν μιμηθῇ. Ἀφοῦ ἐσχέθη πέντε λεπτά, ἐπῆρε ἕνα μανδηλι δικό της, ἀνέθη εἰς τὸ σκαμνὶ πλησίον τῆς Μαρούσας, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ της το φορέσῃ. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ Μαρούσα ἦτο ἐπτα ἔτων καὶ ἡ Ροζαλία τεσσάρων, τὸ κεφαλομάνδηλο τῆς μίας δέν ἐπῆγαιεν εὐκολα εἰς τὸ κεφάλι τῆς ἄλλης, καὶ ἡ Ροζαλία ἐδυσκολεύθη πολὺ. Ἐπιτέλους τὸ κατώρθωσε, μετὰ ζημίαν ὀλίγων τριῶν τῆς Μαρούσας, ἡ ὁποία δέν ἐπαραινέθη καθόλου... Ὁ δὲ Τζανῆς, καταγοητευμένος μετὰ τὴν προσπάθειαν καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς Ροζατίας, ὑπεσχέθη νὰ της πάρῃ ὄλους εἰς τὸ χωριὸ.

— Καὶ δέν πᾶμε τώρα; εἶπεν ἡ Ροζαλία.

Ὁ Τζανῆς ἦτο πρόθυμος ἀλλ' ἡ Μαριάννα ἐναντιώθη.

— Ἀυριο εἶνε Κυριακὴ, εἶπε τὰ παιδιὰ θὰ βάλουν τὰ καλά τους ἔπειτα, θὰ μπορέσῃ νὰ ἔλθῃ μαζί μας καὶ ὁ πατέρας τους.

— Σωστὸ! εἶπεν ὁ ναύτης.

Ὁ Ἀνδρῆκος καὶ ἡ Ροζαλία ἐκυτάχθησαν περιλυποῦν.

— Ἀμὴ τὰ ζωντανά, Ἀνδρῆκο; εἶπεν ἡ μητέρα, σὰν νὰ εἶνε καιρὸς νὰ τα βγάλῃς!

Δυστυχῶς, ὅταν τὰ παιδιὰ διάσκεδάσουν, ἔπειτα τοὺς φαίνεται βαρὺ νὰ ξαναπαιάσουν τὴν συνειθισμένην ἐργασίαν.

Ὁ Ἀνδρῆκος ἐγάλασε τὰ μούτρα του. Δέν ἐπιθυμοῦσε νὰ φύγῃ ἔτσι γρήγορα τὸν Τζανῆν. Ἐν τούτοις, ὡς ὑπάκουον παιδί που ἦτο, ἐπῆρε τὸ φάτινον καπέλο του, τὴν γλίτσαν του, καὶ ἐβγήκεν ἔξω στεναζών.

— Τὸ καϊμένο! εἶπεν ἡ Μαριάννα, παρακολουθοῦσα αὐτὸν μετὰ τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο βλέμμα τῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι ἐννοοῦν πάντοτε νὰ συμπεριζωνται καὶ τὴν παραμικρὰν λύπην τῶν παιδιῶν των.

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Διονυσία, ἂν θέλῃς, πηγαίνω ἐγὼ στὸ λειβάδι ἀντὶ τοῦ Ἀνδρῆκου. Γνέθω καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἐδῶ.

— Μία ἰδέα! εἶπεν ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος δέν ἤξευρε τί νὰ σοφισθῇ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς μικροὺς του φίλους. Σή-

μερα εἶνε ἡ μεγάλη φυρονερία ἡ θάλασσα θὰ τραβηχθῇ πολὺ πίσω νὰ περρίστασις γιὰ νὰ φαρῆσῃ κανεὶς σ' τὰ στεγνά.

Μετὰ τὴν λέξιν φυρονερία, ὁ ναύτης ἐννοοῦσε τὴν ἀμπελιθία. Τὰ νερά τραβιοῦνται ὀπίσω. καὶ ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης μένει ἐλεύθερος, ὥστε εἰμπορεῖ κανεὶς εὐκολώτατα νὰ φαρῆσῃ σ' τὰ στεγνά.

Τὰ παιδιὰ ἐσκήρτησαν ἀπὸ χαρὰν τὸ φάρμακα «στὰ στεγνά» ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ ὄνειρά των ἀλλὰ ἡ μητέρα των δέν τα ἄφινε ποτὲ νὰ πηγαίνουν μόνον τῶν αὐτῆ εἶχε πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸ σπίτι καὶ δέν εὐκαιροῦσε νὰ τα συνοδεύῃ, ὁ δὲ Ἀντώνης εὐρίσκει πλέον ἐπιπερδὲς τὸ φάρμακα μετὰ τὴν βάρκαν.

Ὅταν εἶδε τὴν χαρὰν τοῦ μικροκόσμου της, ἡ Μαριάννα δέν ἠμποροῦσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Καὶ τὰ ζωντανά; ἐπιθύρῃσε μετὰ κάποιαν μαλακότητά εἰς τὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἐμαρτυροῦσεν ὅτι δέν εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπιμείνῃ.

— Θὰ πάγω ἐγὼ στὴ θέσιν τοῦ Ἀνδρῆκου! ἐφώνησεν ἡ Διονυσία, πάντοτε πρόθυμη νὰ θυσιάζεται.

— Ἄν θέλετε, μπορῶ νὰ τα βοσκῆσω ἐγὼ, εἶπεν ἡ Ζητιανούλα.

— Μὰ θὰ στερηθῆς τὴ διάσκεδασιν τοῦ φαρμάκου, καϊμένη μου! παρετήρησεν ἡ Μαριάννα.

— Ἄ, ὄχι, κυρά μου! εἶμαι τόσφ κουρασμένη, ποῦ δέν μπορῶ νὰ περιπατήσω ἔπειτα τὰ πόδια μου εἶνε πληγωμένα. καὶ ἡ θάλασσα θὰ μ' ἔτσουζε.

Ἐπῆρε καὶ ἀλήθεια εἰς ὅσα ἔλεγεν ἡ Μαρούσα ἀλλ' αὐτὴ ἐξητοῦσε πρόπαντων νὰ κάμῃ κάτι δι' ἐκεῖνους ποῦ της ἔδειξαν τόσην καλωσύνην.

Ἐπιτέλους ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν της. Ὁ Ἀνδρῆκος, ὁ ὁποῖος εἶχε γυρῆσιν ἀπὸ τὸν σταῦλον, τῆς παρέδωσε προθυμῶτα τὸ σκῆπτρόν του, δηλαδὴ τὴν μεγάλην του γλίτσαν, καὶ μετὰ σοβαρότητα τῆς ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας ὀδηγίας.

Ἀπεφασίσθη, ὅτι ἡ Μαρούσα θὰ ἐγύριζε τὸ βράδυ νὰ δειπνήσῃ, καὶ θὰ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μοράνδου.

Ἀλλὰ τὰ ζῶα, ὅταν ἠθέλησεν νὰ τα βγάλῃ ἔξω, ἐκύτταζαν τὴν ξένην μετὰ μάτια κατὰπληκτα. Ὁ Κιντοῦ πρόπαντων δέν ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴν ἐπῆγαιεν σαστισμένος ἀπὸ τὴν Μαρούσαν εἰς τὸν Ἀνδρῆκον, καὶ ἀπὸ τὸν Ἀνδρῆκον εἰς τὴν Μαρούσαν. Σὰν νὰ ἔλεγε: «Ποῖον πρέπει τώρα νὰκολούθησῃ;»

Τέλος ἔκαμε νὰκολούθησῃ τὸν Ἀνδρῆκον ἀλλ' αὐτὸς ἐσῆκωσε τὸ χεῖρ του καὶ τὸν ἐφοβήρῃσεν, ἐνῶ ἡ Μαρούσα τὸν ἐφώνησε μετὰ τὴν γλυκειὰ της φωνὴν καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα κομμάτι ψωμί. Τότε ὁ Κιν-

τοῦ ἐνόησε, καὶ ρίψας τελευταῖον βλέμμα μομφῆς πρὸς τὸν κύριόν του, ἠκολούθησε τὴν Ζητιανούλαν. Ἐδάγκασε μάλιστα ὀλίγον καὶ τὰ πόδια τοῦ κατεργάρου τοῦ Κεμπάν, ὁ ὁποῖος δέν ἐννοοῦσε νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τακτικὸν τοῦ βοσκῶν.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Τζανῆς ἐτοίμαζε τὰ ἐργαλεῖα τοῦ φαρμάκου. Ἐπῆρε διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὸ κοφίνι, τὴν ἀμπόχην καὶ τὸ καμάκι τοῦ Ἀντώνη.

Τὸ ξεῦρετε βέβαια τὸ κοφίνι τῶν φαρμάκων εἶνε παράξενον κάπως, στενὸμακρον, καὶ το κρεμοῦν εἰς τὴν ράχην, διὰ νὰ μὴ τους δυσκολεύῃ εἰς τὴν ἐργασίαν.

Ἡ ἀμπελιθία, — τὴν ξεῦρετε καὶ αὐτὴν, — εἶνε ἕνα μεγάλο θυλάκιον ἀπὸ δίκτυ, μετὰ στεφάνι ξύλινον καὶ μετὰ μανίκι μακρὸ. Τὴν βουτοῦν εἰς τὸ νερόν, ὅπου βλέπουν μικρὰ φαρμάκια. Ἐπειτα τὴν τραβοῦν ἐπάνω διαμιάς. Τὸ νερὸν φεύγει ἀπὸ τὸ δίκτυ, ἀλλὰ τὰ φάρμακα μένουσιν εἰς τὸ βάθος τοῦ θυλακίου, καὶ οἱ φαρμάδες τὰ πέρνουσιν ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ τὸ χεῖρ καὶ τα ρίπτουσιν εἰς τὸ κοφίνι.

Τὸ καμάκι πάλιν εἶνε ἕνα πελώριον προῦνι σιδερένιο, μετὰ δύο δόντια, ἡ καὶ μετὰ τρία, ὅπως ἡ τρία ἴνα τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐχει καὶ αὐτὸ μανίκι μακρὸ σὰν τῆς ἀμπόχης, καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς φαρμάδες διὰ νὰ καμακίξουσιν τὰ κάπως μεγάλητερα φάρμακα, καὶ προπάντων τὰ πλατεῖα.

Ἐκτὸς τῶν τριῶν αὐτῶν ἐργαλείων, ὁ Τζανῆς ἐπῆρεν ἀκόμη καὶ ἕνα σιδερένιον λαστὸν (μοχλὸν) διὰ νὰ σηκῶν τὲς μεγάλες πέτρες, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποῖας εὐρίσκονται ἀστακοὶ ἢ πετρόψαρα.

Μετὰ ὀλίγα κομμάτια παλαιοῦ δικτύου, τὰ ὁποῖα ἡ Μαριάννα εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ συρράψῃ, ὁ ναύτης κατεσκευάσεν δύο πρόχειρες ἀμπόχης, ὑποφερτές, διὰ τὰ κοφίνια. Ἡ Ροζαλία ἠθέλε καλὰ καὶ σῶναι νὰ ἔχῃ ἀμπόχην ἰδικὴν της, καὶ μάλιστα ἐκεῖνη ποῦ της ἔδωκεν δέν της ἐφαινετο ἀρκετὰ μεγάλη...

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Διὰ νὰ ἠσυχάσῃ, τῆς ἔδωκεν καὶ τὸ σιδερένιον δίκτυον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε διὰ νὰ ρίπτουσιν ξύλα εἰς τὴν φωτιάν. Ἡ Διονυσία, εὐκόλη καὶ καλόβολη πάντοτε, εὐχαριστήθη μ' ἕνα ἀπλοῦν μπιστοῦνι μιστόν, διὰ νὰ φύγῃ εἰς τὸν Ἀνδρῆκον τὸ καμάκι τῆς Μαριάννας.

Εὐτυχῆς διὰ τὴν χαρὰν τῶν παιδιῶν της, ἡ καλὴ μητέρα μόνον μίαν λύπην εἶχε, ὅτι δέν θὰ ἐγίνετο μάρτυς τῶν ἀθλῶν των. Ὁ Τζανῆς τὴν ἐπρότεινε νὰ ὑπάγῃ ἀλλ' εἶχε ἐργασίαν εἰς τὸ σπίτι, ροῦχα καὶ δίκτυα νὰ ἐμβάλωσῃ, τὸ δειπνὸν νὰ ἐτοιμάσῃ, τὰ πουλιὰ νὰ περιποι-

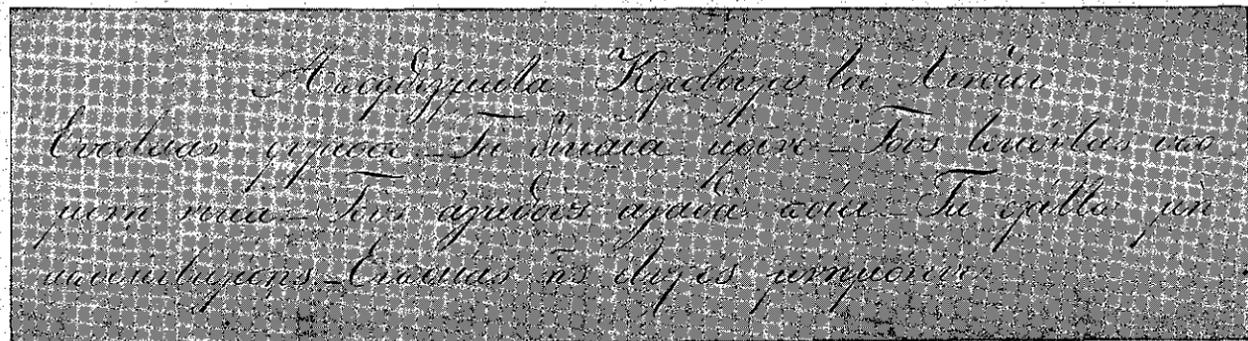
Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6.)

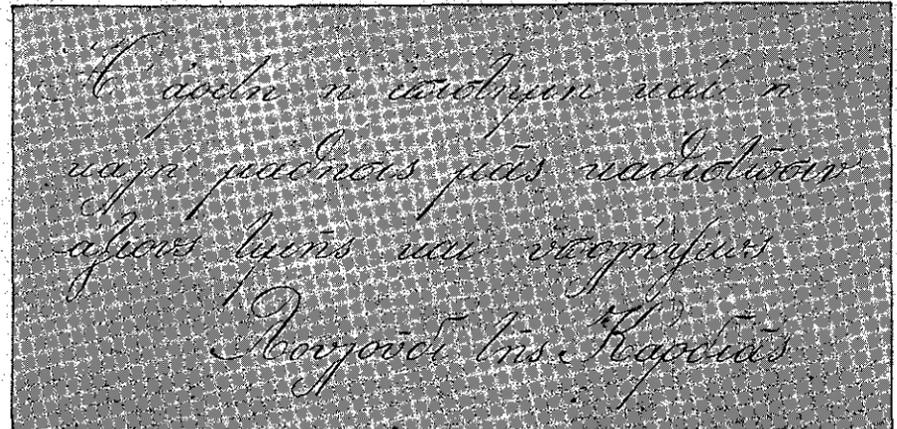
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

(10ε "Διάπλαση", τομ. 1902, σελ. 278)

Είνε αληθώς περίεργον, ότι εις τόν Διαγωνισμόν τούτον έλαβον μέρος μάλιστα πενήκοντα. Τετραπλάσιοι και πενταπλάσιοι συνήθως λαμβάνουν μέρος εις τόν Διαγωνισμόν του διηγήματος, — ό όποιος ίσως είναι ό δυσκολότερος όλων, — και άν έλάμβανε κανείς ύπ' όψει του μόνου τούδ αριθμού, θά έβλεπεν εις τό παράδοξον συμπέρασμα, ότι οι διηγηματογράφοι είναι περισσότεροι από τούς καλλιγράφους!

Αυτό δέν τό πιστεύω. Είς τόν κύκλον μας, όπως και εις κάθε άλλον κύκλον, οι δυνάμενοι να φιλοτεχνήσουν μίαν σελίδα Καλλιγραφίας, πρέπει να εινε άσυγκρίτως περισσότεροι από τούς

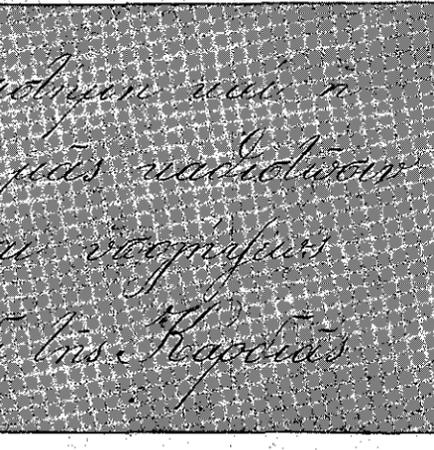

ικανούς να συνθέσουν έν διήγημα. Η δέ σχετική άποχή από του Διαγωνισμού τούτου, άν δέν είναι έντελώς τυχαία, θά έχη άλλον λόγον. Ίσως οι φίλοι μας να θεωρούν καλύτερον έξυτων τό να διαγωνισθούν εις άπλην σελίδα Καλλιγραφίας ίσως να περιφροούν την τέχνην αυτήν, ό όποια, — καθώς λέγουν οι κακογράφοι, — καταβιάζει τό πνεύμα εις τούς δακτύλους της δεξιώς...

Αν είναι τούτο, έχουν άδικον. Και ή Καλλιγραφία είναι μία ωραία τέχνη, ή όποια δέν είναι καθόλου άξία περιφρονήσεως. Όπως κάθε άλλη, έχει και αυ-

τή τούς κανόνας της, τούς νόμους της, τάς δυσκολίας της και την ήδονήν της. Έπειτα είναι χρήσιμος, τόσον χρήσιμος, όσον ίσως δέν φαντάζονται οι μέλλοντες μετ' όλίγον να επιδοθούν εις τό πρακτικόν στάδιον. Πολλοί νέοι έλαβον διαμιάς θέσιν λαμπράν, εις ιδιωτικά ή και δημόσια γραφεία μόνον και μόνον διότι ήσαν καλλιγράφοι. Άλλοι άπεναντίας έβασανίσθησαν και άπέτυχαν να τοποθετηθούν, ακριβώς διότι δέν είχαν φροντίση ένωρίς να εξασκηθούν εις την τέχνην. Έκτός τούτου, δια κάθε άνθρωπον, ή καλλιγραφία είναι στοιχείον καλής ανατροφής, και πολλάκις βέβαια ήκούσατε ότι είναι αγένεια να κακογραφή κανείς, έκ προθέσεως ή έξ άμελείας, και να στέλλη επιστολάς, τάς όποιάς θά ήτο αδύνατον να αναγνώση άλλος, έκτός του γράψαντος!

Έν τούτοις, υπάρχουν δύο ειδών καλ-

λιγραφία: ή τυπική καλλιγραφία, ή προσπαθούσα δηλαδή να πομιμηται αυστηρώς τούς τύπους της παραδεγμένης γραφής, και ή ελευθερία καλλιγραφία, ή έχουσα ίδιον τύπον δι' έκαστον άνθρωπον. Την πρώτην ειμπορούμεν να ονομάσωμεν αντικειμενικήν, την δευτέραν υποκειμενικήν.

Τιόντι, παρατηρήσατε πολλάκις, ότι υπάρχουν άνθρωποι με ώραιον, ευάγνωστον, κανονικόν και καλλιτεχνικόν των γραφίμων, τό όποιον όμως δέν μοιράζει διόλου με τά τυπικά, τά στερεότυ-

πα υποδείγματα της καλλιγραφίας, τάς όποιάς σάς δίδουν εις τό Σχολείον. Αυτοί, αυστηρώς κρινόμενοι, δέν είναι καλλιγράφοι, αλλά δέν είναι βέβαια και κακογράφοι. Ειμπορούμεν να ειπωμεν ότι είναι ιδιόρρυθμοι καλλιγράφοι, διατηρήσαντες τόν άτομικόν των χαρακτήρα, την άτομικήν των καλαισθησίαν, εις την άπομίμησιν της τυπικής, της παραδεγμένης καλλιγραφίας. Και να σάς ειπω την αλήθειαν, οι καλλιγράφοι του είδους τούτου μου άρέσουν καλλίτερα από τούς άλλους, διότι μαρτυροούν περισσότεραν πρωτοτυπίαν, μεγαλειτέραν έλευθερίαν, δεσμευμένην βέβαια από τούς κανόνας κάθε γραφής, άλλ' όχι μέχρις άπώλειας της προσωπικής της. Όλοι οι καλλιγράφοι του πρώτου είδους επάνω κάτω έχουν τόν ίδιον χαρακτήρα' κάθε καλλιγράφος του δευτέρου είδους έχει τόν χαρακτήρα του.

Είς τόν παρόντα Διαγωνισμόν, υπεβλήθησαν Σελίδες Καλλιγραφίας άνήκουσαι και εις τά δύο είδη: και αντικειμενικά δηλαδή, και υποκειμενικά. Τα βραβεία περιώρας κατ' ανάγκην μεταξύ των πρώτων, διότι αυτό ήτο τό πνεύμα του Διαγωνισμού: έπρόκειτο δηλαδή να ίδωμεν πότος απομιμείται πιστότερα την παραδεγμένην Καλλιγραφίαν, πότος εξασκείται καλλίτερα, δια να μόρφωση επί τη βάσει αυτής τόν άτομικόν των χαρακτήρα, και άργότερα την ταχυγραφίαν του. Το άλλο είδος, άν και ανώτερον, δέν ειμπορεί ίσως ναποτελέση θέμα Διαγωνισμού. Έν τούτοις έκ των Σελίδων της ελευθέρως γραφής, θανάερω ιδιαιτέρως τάς Σελίδας της Φιλοπάτριδος Ίάδος και της Ήλληνοπολύας, αι όποιαι διακρίνονται επί καλαισθησίαν.

Μερικοί, (πιχ: ό Αστήρις, Ανανάτολης, ό Χειμωνιάτικος Ήλιος κτλ.) παρέβησαν ρητόν όρον του Διαγωνισμού κ' έγραψαν Σελίδας με γράμματα μεγαλύτερα του συνήθους. Αυτά εξημιώθησαν, διότι όσον καλλιγραφικά και άν ήσαν αι σελίδες των, δέν ήμπορούσαν να βραβευθούν. Άλλως τε είναι γνωστόν, ότι τά κάπως μεγάλα γράμματα καλλιγραφούνται εύκολότερα

από τά μικρά. Άλλοι πάλιν, — όπως ό Αρχικαλαμποριστής, ή Σοφία Χασιώτου κτλ. — αντι Σελίδος μου έστειλαν δύο τριές λέξεις. Φυσικά, θά μου ήτο αδύνατο να κρίνω ασφαλώς από τόσων μικρόν δείγμα περί της ικανότητός των. Το «εξ όνουχος-τόν λέοντα» δέν εφαρμόζεται παντού και πάντοτε.

Είς την Μικράν Τάξιν, ή καλλιγραφία του Λουλουδιού της Καρδιάς ήτο προφανώς ανώτερα από κάθε άλλην. Άλλ' εις την Μεγάλην Τάξιν, ή Ζαπίζ, ή Άλλοπρόσαλλος και ό Κλεόβουλος ήσαν σχεδόν ισόπαλοι. Και έχρησίαθη προσεκτικώτατη εξέτασις, δια να εξακριβωθή ότι ό Κλεόβουλος ό Λίνδιος υπερέχε κατά την όμοιομορφίαν των γραμμάτων, — στοιχείον απαραίτητον κάθε καλλιγραφίας, είτε αντικειμενικής είτε υποκειμενικής.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Έλευθέριος, άκούσας ότι ό θηβαίος Έπαμεινώνδας ούδέποτε, ούτε χάριν άστειότητος, έψεύδετο, έρωτά έκπληκτος: — Μα ούτε την Πρωτακρίτιά δέν έλεγεν έπιτέλους ψέματα αυτός ό άνθρωπος!

Έστία ή από τό Λάσκο. Πονηκάκι

Είς τό τραπέζι. Τό Σερπαντέν: — Καλέ, μιμιά, δέν πέρνετε άκόμη λιγάκι κρέμα; Η μητέρα: — Μπα! και πώς τόση καλώσυν; Τό Σερπαντέν: — Μα... για να ένθαρρυνθώ!

Έστία ή από της Ζαπίζας

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ 1902

Η φίλη μου Βροντή του Διδός [ΕΕΕ], την όποιαν ουκ έξ καθεύδου τό του Άσπροσταμίτου τρώπαου, ό όποιος άλλοτε νομομάθη άριστος στατιστικός, έλαθε την ύπομονήν να μετρήση και να κατατάξη τά Βραβεία, τάπνευμένα κατά τό έτος 1902, δια να ίδώ άν υπερτερούν πάλιν τάγόρια, ή άν αυτήν την φοράν ενικήθησαν από τά κορίτσια.

Άλλά τό ζήτημα μένει κάπως σκοτεινόν, διότι κατά την Στατιστικήν της Βροντής του Διδός, τά βραβεία του 1902 είναι έν όλω 105, έκ των όποιων 68 μέν άπενεμήθησαν εις άγόρια, 37 δέ εις κορίτσια.

Λοιπόν υπερτερούν τάγόρια! — θνάκρξατε. Μη βιάζεσθε, διότι υπάρχουν βραβεία και βραβεία.

Και κατά την αυτήν Στατιστικήν, Α' Βραβείον έλαβαν 9 άγόρια και 11 κορίτσια. Β' Βραβείον 36 άγόρια και 13 κορίτσια, Γ' Βραβείον 23 άγόρια και 13 κορίτσια. Διέκτετε λοιπόν ότι τό ζήτημα είναι «μπερδεμένο», διότι άν τά άγόρια υπερτερούν εις τό Β' εις τό Γ' και έν τω συνόλω, αλλά τά κορίτσια υπερτερούν εις τό Α' Βραβείον, τό όποιον είναι και τό σπουδαιότερον. Και ή Βροντή του Διδός έρωτά: «Πότοι λοιπόν ενίκησαν;»

Ηρώτησα την γνώμην του Άνανία, ό όποιος μου ειπε τά εξής: «Έν Α' Βραβείον ισόδυναμει με τέσσαρα δευτέρα, — διότι εις τόν λογαριασμόν του Άθρόου, τό Β' Βραβείον ισούται με τό 1/4 του πρώτου. — Πολυπλασιάζομεν τό 11 με τό 4 και εύρίσκομεν 44 (δηλαδή, τά κορίτσια που έπήραν 11 Α' εινε ως να έπήραν 44 Β'.) Είς τό γενικόν άθροισμα άντικαθιστώμεν τό 11 δια του 44, κ' εύρίσκομεν ότι τά κορίτσια έπήραν έν όλω 70 Βραβεία, έν φ' τά άγόρια έπήραν μόνον 68. Άρα τά κορίτσια υπερτερούν.»

Και αυτά μέν λέγει ό Άνανίας. Άς ίδωμεν τώρα τι λέγουν και οι λοιποί μας μαθηματικοί. Διότι μου φαίνεται, ότι ό Άνανίας κάμνει λάθος... έκ μεροληψίας.

Κόκκινο Καπελάκι, μετά χαρής θά άφίνα τον Άνανίαν να έλθη εις τους γάμους σου, άν ήσουν πλησιέστερα, ή τουλάχιστον άν έστειλες την πρόσκλησιν ένωρίτερα. Λοιπόν, έγιναν εις τάς 26 του Ιανουαρίου, ώς ήτο άποφασισμένον; Περιμένα τό κουφέτα...

Σου έστία ό,τι εξήγησες, Νιαγάρα. Βεβαίως, εις τά Αποτελέσματα των Διαγωνισμών δέν αναφέρονται όλοι όσοι στέλλουν, αλλά μόνον όσοι κριθούν έξιτοι τουλάχιστον Εύφημου Μνείας. Έντούτοις δέν ένθαρρύναι να είδα άπάντησιν σου εις τόν Διαγωνισμόν Μεταφρασσεως, και εις πολύ πιθανόν ότι έχάθη εις τό Τεχυρόρειον.

Δέν τό πιστεύω να τό λέγης σβαρά, Άφράν Γκατέ, ότι ανέβαλα έως τώρα να δημοσιεύσω ταποτελέσματα δύο Διαγωνισμών, επειδή κατά τά 99 τούς έκάτον, θά λάβης: και εις τούς δύο Α' Βραβείον!! Άλλ' αυτός θά ήτο λόγος; μάλλον δει να σπείσω. Όχι: φίλε μου, οι Διαγωνισμοί αυτοί άνεδιήθησαν, διότι δέν ευκαίρηγα άκόμη να τους έτοιμάσω. Θά έλθη και ή σειρά των, έννοια σου! Όσον δια την επιστροφήν των λύσεων, αι όποιαι έφθασαν εκπροθέσμως, αυτό είναι γενικόν μέτρον, τό όποιον ήρησα να εφαρμόσω από του έτους τούτου άυστηρότατα. Ούτε παράπονα θακούθ εις τό έξής, ούτε δικαιολογίας θά λαμβάνω ύπ' όψει. Φίλη των Καλών, αυτό θά είναι τό διαρκές ψευδώνυμόν σου; Γράψε μου, δια να σου το εγκρίνω επισήμως. Όσον δια τας λύσεις, σε παραπέμπω εις τόν «Όδηγόν» δια να ίδής πώς πρέπει να τας στέλλης.

Η Ζημιότατα, ή όποια, — ειρήσθω έν παρόδιω, — έχει μεγάλην συμπάθειν προς τά μυτιτορημένα του είδους: της «Αιμιλίας Χωδ» και είναι κατενθουσιασμένη με την εκδήγησιν μου, μ' έρωτά συγχρόνως τι γίνεται τό Σήμα. Η σθάθη, λέγει, πολυ την έλλειψιν του προθέσειον και τόν έρωτησεν από την είκόνα του, μαζι με άλλους συνδρομητάς: «Άχ και να είχαμεν τό Σήμα!» Λοιπόν, ίδου τά νέα μου περί Σήματος: Διά να γίνη καθώς τό ήθελα, — εύθην δηλαδή και κομψόν, — πρέπει να παραγγελθί εις την Βύρωνα. Άλλά δια ταικούτην παραγγελίαν θά έχρετάζοντο διαμιάς πολλά χρήματα, τά όποια δυστυχώς δέν ειμπορώ να διαθέσω. Θά μιν ειπήτε: Δέν ειμπορεί να γίνη και έδω; Ηρώτησα διαφόρους χρυσόχοους, οι όποιοί μου ειπών, ότι γίνονται και έδω, αλλά μόνον μία άπλή καρφίτσα, χρυσή ή άργυρή ή επίχρυσος, με μονόγραμμα εις την μέσην, μαυρον όξειδωμένον, σύμφωνον με τό σχέδιον που θά έτίδα. Έ, τί λέτε; τό κάμνομεν έτσι!

Η καλλιτέρα άντικειμενική, Γαιτωμτοσίκε, είναι ή ένδύουχος; χαρά, την όποιαν έχει ό εκπληρωτόν τό καθήκόν του. Όταν υπάρχη ή χαρά αυτή, τό παράνομα είναι περιττό: όταν δέν υπάρχη... τότε ίσως είναι αναγκαία, και δι' αυτό τά βλέπεις τόσον συχνά εις τά στήθη έκείνων, οι όποιοι δέν κάμνουν τίποτε.

Σίρ, Λά Φαλονάς, δεκτόν τό νέον σου ψευδώνυμον. Το λάθος έκείνο δέν ήτο ίδιόν μου, διότι συ έκ παραδρομής έγραψες τό έν αντί του άλλου. Έγώ δέν έκαμα άλλο, παρά να αντιγράψω την πληροφορίαν σου. Η περί ής μ' έρωτάς είναι συνδρομητρια, αλλά δέν διαμένει εις τά Φάρσαλα!

Μα τί θά πη «Πίστις Έλπις και...» Έλεος, αγαπήθη μου Νερά! Πάρκις; Αί τρεις χριστιανικά άρεταί είναι: Πίστις, Έλπις και Αγάπη, (Foi, Esperance, Charite), αυτά δέ είναι και τά όνόματα των τριών πρώτων αδελφών του Άνανία. Άλήθεια υπάρχουν κάποιον όδρμα με τόν τίτλον Πίστις, Έλπις και Έλεος. Άλλ' αυτό μετεφράσθη έκ του γαλλικού, ό δέ μεταφραστής την λέξιν «Charite» ή όποια έδω σημαίνει αγάπη, την μετέφρασε καθώς «Έλεος», νομίσας ότι πρόκειται περί έλεημοσύνης, διότι τό Charite σημαίνει και την έλεημοσύνην, την διδομένην εις αγάπης. Ούτω, τό «Sœur de Charitie» ειμπορεί να μεταφρασθί έλληνικά «Άδελφή του Έλεους».

Μία ώρα δικαιοσύνης. — δια να γελάσετε, — του βιβλιοδέτου της Ψάρας Λούλας, ό όποιος της έδωσεν έλεεινά τούς τελευταίους τόμους μου: «Δέν ήξευρα ότι είναι δια δεσποινίδα!!!» Και όταν τό έμαθε, τούς έδωσεν και τους εξανάδωσεν, τόσον ώραία αυτήν την φοράν, — μόνον που ήτο ή τρίτη, — ώστε χαίρεται κανείς να τούς βλέπη επάνω εις τό τραπέζι της Ψάρας Λούλας. Ποτέ δέν έφανταζόμην, Ζαπίζ, ότι θά έλυπεισο, διότι είπα ότι τό ωραίον σου όδραν

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Ἐἰς συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξῆστ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10*

Ἐν Ἀθήναις 15 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 7

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Τὸ ψάρευμα. — Ὁ ἀστακὸς τοῦ Ἀνδρίκου. — Μογομαχία τῆς Ροζαλίας μ' ἑνα σκυλόψαρο. — Τὸ δεῖπνον. — Ἐπιστροφή τοῦ Ἀνδρῆ. — Τὰ ψάρια τοῦ Τζανῆ.

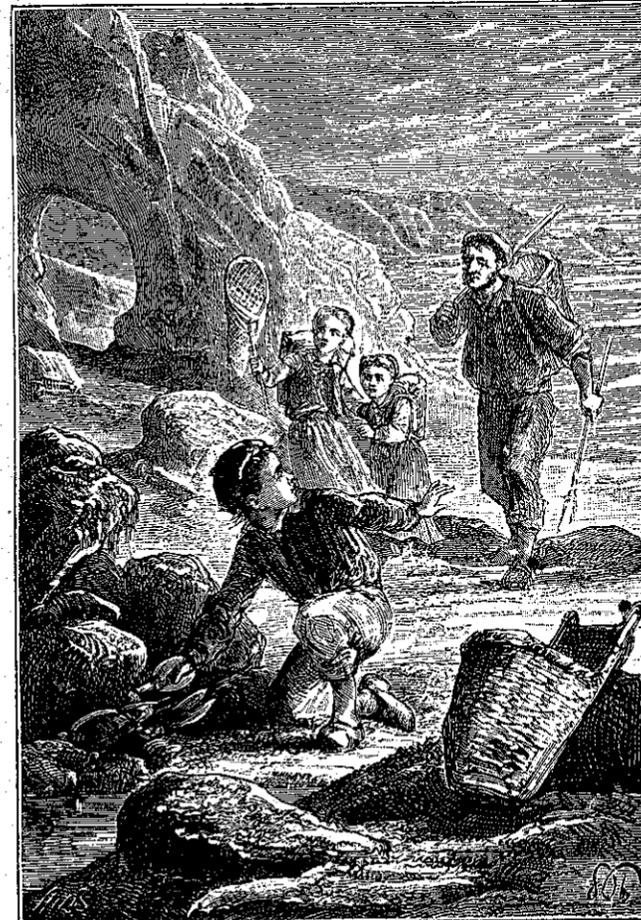
Εἰς μερικὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους, τὰς ὁποίας γνωρίζουν πολλοὶ καλά οἱ σοφοὶ καὶ οἱ παραθαλασσίται, ἡ θάλασσα τραβιέται μακρύτερα ἀπὸ ἄλλας φορές. Τότε ἀφίγει ἐλευθέρας ἐκτάξεις, μεγάλας, αἰ ὁποιαὶ πρὶν ἦσαν σκεπασμένα με νερὸν. Τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἡμερολόγιον, δὲν προβλέπουν φυσικὰ τὴν περίστασιν αὐτήν, καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ, ὅσα δὲν ἐπρόφθασαν νάκολουθησούν το ρεῦμα, εὐρίσκονται ἔξαφνα φυλακισμένα εἰς μικροὺς λάκκους τοῦ πυθμένος, γεμάτους νερόν, ἢ εἰς μικρὰς δεξαμενάς, σχηματιζομένας μέσα εἰς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων. Δυστυχία των, ἂν κανέναν ψαράς τὰνακαλύψῃ, πρὶν ἔλθῃ ἡ παλιρροία δια νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν των!

Μόλις ἡ θάλασσα ἀρχίσῃ νὰ τραβιέται, οἱ ψαράδες, ἀκόμη δὲ καὶ πολλοὶ χωρικοὶ, οἱ ὁποῖοι μόνον ἐκείνας τὰς ἡμέρας ψαρεύουν, ἀκολουθοῦν βήμα κατὰ βήμα τὴν ἀμπώτιδα. Κάπου-κάπου μερικὰ αὐλάκια τοὺς φράζουν τὸν δρόμον, ἀλλὰ τὰ περνοῦν γενναίως, ἢ ἂν δὲν θέλουν ἂν πελαγώσουν, κόμνον τὴν γῆρον καὶ τὰ παρὰ κ. ἀ μ π τ ο υ ν.

Ἀφοῦ φθάσουν εἰς κάποια ἀπόστασιν, ἀρχίζουν τὸ ψάρεμα. Αὐτοὶ εἰδὼ πιάνει μίαν γλωστάν, ὁ ἄλλος καμακίζει ἕνα γόγγρον, τρίτος ξεσκεπάζει ἕνα ἀστακὸν, κρυμμένον κάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην πέτραν, τέταρτος βουτᾶ τὴν ἀμπόχην εἰς λάκκον, ὅπου κολυμβᾷ ὀλόκληρη.

ρον τάγμ γαρίδων, πέμπτος καταγίνεται νὰ ξεκολλᾷ ἀπὸ τοὺς βράχους πεταλίδες, στρείδια, ἀχιβάδες, γάβαρα, καὶ ἄλλα τέτοια θαλασσινὰ, με παράδοξα ὀνόματα καὶ παραδοξότερα σχήματα.

Ἐπρεπε νὰ περιπατήσουν ἕνα μεγάλο διάστημα, ἕως νὰ φθάσουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸ ψάρεμα ἄρχιζε νὰ γίνεται καρποφόρον. Ἄλλ' ὁ Ἀνδρῆκος καὶ ἡ Διονυσία εἶχον πόδια γερὰ ὅσον διὰ τὴν Ροζαλίαν, καθιμενὴ ἔπάνω εἰς τὸ κορφί, ἀνεπλήρων με τὴν ἐργασίαν τῆς γλωσσούλας τῆς τὴν ἀργίαν τῶν ποδῶν τῆς.

* Ἐδῶ, τρεῖς! Τζανῆ! βοήθεια! (Σελ. 50, στήλ. α').

Ἄμα ἐφθασαν εἰς τὸ κατάλληλον μέρος, ὁ Τζανῆς ἐκατέβασε τὴν μικρὰν φλύαρχην. Ἐκείνη ἀρπαξεν ὑπερῆφνῶς τὴν ἀμπόχην τῆς καὶ τὸ καμάκι τῆς, — με τὸ ὅποιον ὀλίγον ἔλειπε δύο-τρὶς φορές νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τῆς, — καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸν ναύτην.

Ἄν ὁ Τζανῆς ἐνοούσε νὰ κόμῃ ψάρεμα σοβαρὸν, οἱ μικροὶ τοῦ ἀκόλουθοι θὰ τὸν ἐδυσκόλευον μᾶλλον παρὰ θὰ τὸν ἐβοηθοῦσαν. Ἄλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ ἤτο προπάντων νὰ τοὺς διασκεδάσῃ. Καὶ τὸ ψάρεμα ἤρchiσε με μῆγανον ζήλον με γέλια καὶ με χαρὰν.

Κάθε φοράν πού τὰ παιδιὰ ἐπιάναν κανένα ψαράκι, ὄχι μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ δακτυλάκι των, ἔτρεχαν νὰ τὸ δείξουν εἰς τὸν Τζανῆν, ὁ ὅποιος ἐκείνος τὸν ἐστατικόν. Κάπου-κάπου, ὁ ναύτης ἐπετοῦσεν εἰς τὸ πέραςμα τῆς Διονυσίας ἢ τῆς Ροζαλίας καμμίαν γλωστάν, καμακισμένην ἤδη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Τὶ χαρὰ τότε! Ἡ Διονυσία ἡμποροῦσεν εὐκόλα νὰ φθάσῃ πρῶτη καὶ νὰ συλλαβῇ αὐτὴ τὸ ὄραϊον ψαρι' ἀλλ' ἐπίτηδες ἐστάκετο νὰ τὴν ξεπεράσῃ ἡ Ροζαλία, ἡ ὁποία ἔτρεχε με δλην τῆς τὴν γρηγορόδα, νομίζουσα ἐτι ἡ γλώσσα θὰ φύγῃ...

Ἄλλοτε ὁ Τζανῆς ἐβλεψε κρυφαί εἰς τὸ κορφί των κοριτσιῶν ἢ τοῦ Ἀνδρῆκου καμμίαν βελονίδα, καὶ ἡ χαρὰ του πλέον ἤτο νάκοῦ ἡ τὰς κρύφας τῆς ἐκπλήξωσις των μικρῶν, ὅταν ἀνεκόλυπταν ἔξαφνα τὸ ψαρι'... Τὸ οὐρνοκατέβησαν.

Ὁ Ἀνδρῆκος εἰργάζετο με τὴν καρδίαν του. Ἐπειδὴ εἰς τὰς τρίτας των βράχων εὐρίσκονται κάποτε

δὲν ἔχει ὄνομα ἑλληνικὰ! Τὸ εἶπα, διότι πραγματικῶς δὲν ἔχει καὶ δὲν ἤξευρα κ' ἐγὼ πῶς νὰ τὸ ὀνομάσω. Τὸ λέγομεν συνήθως γαλλικὰ *essuie-plume*. Αὐτὸ ὅμως δὲν πιστεῦω νὰ ἐλατῶν τὴν ἄξιαν τοῦ ὕδατος σου.

Κ' ἐγὼ, Πίθηκε τοῦ Βορέου, ἐλυμήθη πολὺ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Σχολάρχου σὰς Ἀντωνίου Γκοῦσκου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκ των ἀρίστων διδασκάλων, καὶ ἀγαπητὸς πρὸ πολλῶν χρόνων συνδρομητῆς μου. Σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου εἰς τὸν υἱὸν του.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους:

Ἀπόμνητον Ἐξερωνήτην (Σ. Α. Π. σοῦ ἐκ) ἐγὼ αὐτὸ, διότι Στᾶν.λεῦ ἔχομεν ἔλλον.
Φροῦδον Ὀρειον (Φ. Γ. με διαβέπει κάλλιπτα ἡ πρώτη σου ἐπιστολή) Ἐνδοξον Μεσολλογγιον (Σ. Α. Γ. ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν πρόσκλησιν, ἀλλὰ λυπεῖται πού τὴν ἔλαθεν ἄγᾳ κ' ἔτσι δὲν ἤμπορεσε νὰ ἐλθῇ νὰ δοκιμάσῃ τὰ μανιτάρια σου κρῆμα!) Ἡ γεμόνα τοῦ Φωτός (Π. Σ. Σ. καλὸν τὸ Π. Πνεῦμα, καὶ ἄμα ἐλθῇ ἡ σειρά σου, θὰ δημοσιουθῇ) Βράχον τοῦ Φαλήρου (Δ. Β. Β. γράφεις πολὺ καλά, καὶ ἄς εἶσαι εἰς μικρὰν τάξιν) Νερόφειδο (Δ. Μ. Κ.) Σπεῖθε Βραδέως (Δ. Α. ἂν νέον μου φίλον τὸ ἀ ἐπιχρηστικὰ ἔλιπαι.) Ζαχαρένιον Ἀνθρωπον (Ε. Σ. Α. λοιπὸν ὄριστε, τώρα πού ἔχεις ψευδώνυμον, — καὶ σοῦ ἐδιᾶλετὰ τὸ πρῶτον, — νὰ σε ἰδῶ!) Κατεργαράκον (Δ. Ι. Α. αὐτὸ, ἀλλὰ νὰ μὴ εἶσαι...) καὶ Κόκκινον Κρῖνον (Τ. Α. Α. ἐξ ὧν πού ἐπρότεινες, αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον.)

Ἐγκρίνω ἀκόμη τὸ ψευδώνυμον Ἑλληνικὴ Σχολὴ Ἀλάσσαμ, διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς πέμπτης τάξεως τῆς σχολῆς ταύτης, οἱ ὁποῖοι ἐνεργήσαν δι' ἐράνου καὶ ἰο ἀλαβάνου μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἐκ πέριτροπῆς ἐκαστος ὑπὸ τὸ ἄνωτέρω ψευδώνυμον. Ἐκ τῆς ὠραιστάτης ἐπιστολῆς των ἀποσιπῶ τὰ ἔφη: «Προτιμῶμεν τὸ ψευδώνυμον τοῦτο, διὰ τὸν λόγον ὅτι θέλομεν νὰ γνωρίζουν καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ σου, ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἀκόμη ὑπάρχουν Ἑλληνοπαῖδες, γνωρίζοντες τὴν Διαπλάσιν καὶ κατανοούντες τὸ μέγεθος τῆς ὠφελείας, ἧτις ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς τῆς προσιτῶνται.»

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: ὁ Βοσκὸς τῆς Ροδόπης με τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρῶν, Ἀθῶν Καρδίαν, Κοπηλάτιδα Κόθρον, Ὀχθὴν τοῦ Σηκουάνα καὶ Μαύρον Προσωπιδοφόρον — τὸ Ἀνθοφόρον Κἀνιστρον με τὸ Στραβόβυλο — ὁ Σιρ.ία Φαλονὰξ με τὴν Ἀριστοκρατίδα Ρομανίδα καὶ Χαλκιδίδα Λιμοκοκτόρον — ἡ Ψάρα Λούλα με τὴν Νεραΐδα τῶν Σπετσῶν, Νεαράν Ἐπαρχίαν, Λευκὴν Ἀκακίαν καὶ Ὀρειον Θερινῆς Νυκτός — ὁ Ὁφέλιος Τρωαδίτης με τὴν Ἀντιγόνην, Βοσκὸν τῆς Ροδόπης, Βίκτωρα Οὐγκώ, Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων καὶ Ἀφρικανικὸν Ἴλιον — ἡ Σκουριά τοῦ Λαυρίου με τὸν Σωλὸν Διάβολον — ὁ Ἰσπότης τοῦ Μεσαίου με τὴν Κυματίτσουσαν Θάλασσαν, Γλνυλάρον Ὀρον, Τσιγγαρέλαρ, Ἀστὴρα τῆς Ανατολῆς καὶ Ἀήτητον Ἑλλήνα — ἡ Κελαρούσουσα Κρήνη με τὴν Νεραΐδα τῶν Σπετσῶν, Ἀνθοφόρον Κἀνιστρον καὶ Τυθά — ἡ Διογονιδας Πηγὴ με τὴν Προσφιλὴν Ἀνάμησιν, Ρόδιον Δόκιμον, Βοσκὸν τῆς Ροδόπης, Στραβόβυλο καὶ Μέλισσαν τοῦ Ἰμμητοῦ — ἡ Μεσομβρινὴ Ἀκτὴ με τὴν Βλαχοπούλαν, Ἀγγλὴν Φιλίαν, Βοσκὸν τῆς Ἐρμηον, Κἀρμεν Σύλλα καὶ Ἀρχικαλαμποροιστήν — τὸ Σπήλαιον Δοξαπατῆρ με τὴν Λάτριδα τοῦ Ἀπειρον, Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος, Θέλπονσαν, Ζῶφλιγ καὶ Κλάδον Ἑλαίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰλύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 17 Μαρτίου

Ὁ γάμος των λύσεων, ἐπὶ τῷ ὅποιον δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των αἰ διαγωνισθέντων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μετὰ ἑξ ἑφαλίδων, ἂν ἕκαστος περιγράψῃ 20 φύλλα καὶ τίμαται φρ. 1.

66. Συλλαβόγραφος.
Πέρνω μὲ νότα μουσικῆς, ἐπειτα κατὰ σου ζητῶ, Καὶ ποταμὸν σοῦ κάμνω εὐθύς, ἔ, πῶς σου φαίνεται κ' αὐτὸ;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνιστοῦλας

67. Στοιχειόγραφος.
Τὴν πηγὴν καὶ ἐκβολὴν Ποταμοῦ Ἑυρώπης σχίζω. Καὶ Βασιλισσαν σεπτήν Παρευθὺς σοῦ σχηματίζω
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυσογράφου

68. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ἀρχαῖος θεός.
2 5 6 7 1 = Μαλάκιον.
3 7 2 2 8 2 = Φυτόν.
4 1 7 8 2 = Βασιλεὺς.
5 4 7 3 8 2 = Ἀνωτομεία.
6 8 4 4 1 3 7 2 = Ἐπίγραμμα.
7 6 6 7 1 2 = Τύραννος.
8 7 5 2 7 2 = Ἐλάτωμα.
Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Ν Τραπεζκλή

Ἄπο ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Δίαπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Πλοῖον τοῦ Δουρβέως* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊαν περιγραφὴν τῆς παγομένης θαλάσσης.) Ἀγεμόνλορ (βέβαια, ἄμα σὲ βοηθῆ ἡ ἐξαδέλφη σου, εἰμπορεῖς νὰ διαβῆς καὶ τὸ «Ναυτοπούλα».) *Μικρὸν Καλλιτέγγην* (προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν μόνον πρὸς ψευδώνυμα γίνονται.) *Χρυσὸν Ἀστέρα* ([Ε] διὰ τὴν ἔξυπνην ἐπιστολὴν ἐννοία σου καὶ ὁ Ἀνανίας δὲν τὴν παθαίνει εἶδες ὅτι καὶ ἄλλος τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ φάγῃ μανιτάρια, ἀλλὰ δὲν ἐδέχηθ' ἐν πρόσκλησιν.) *Βοσκὸν τῆς Ροδόπης* (δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου εἰς τὴν στήλην των Μ. Μυστικῶν, καὶ ἄς μάθουν πλέον ἀπὸ ἐδῶ, με ζητεῖς καὶ τὰ ὀνόματά των.) Ἀνθοφόρον Κἀνιστρον (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσαπλόωμα.) Ἀσθος Ροῦᾶς, *Αἰγυλιὸν Μεθάνον* (δὲν εἰμπορεῖς νὰ στεῖλῃς τώρα Ἀσκήσεις; περιμενε νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός;) *Μυστηριώδη Φύρον* (μὰ δὲν φαντάζεσαι πόσα γράμματα εἶχα λάβῃ ἐκείνας πᾶ ἡμέρας; καὶ δὲν εἶδες ὅτι ὁ τόπος δὲν μου ἐπέτρεψε νὰ φέρω ὅσους με συνεχάρησαν δι' ἐπιστολῶν; μὴν ἔχῃς λοιπὸν παράπονα! χαίρω πολὺ πού σου ἀρέσουν, ὅσον τὰ ἐφετεινὰ.) *Κορινθιακὸν Κίμα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. ἄλλην φοράν νὰ φυλᾷς καλλιτέρα τὰ σχέδια των ποιημάτων σου ἀληθεῖα, δὲν ἴθιες νὰ πάρῃς ἐκείνην τὴν συλλογὴν, ἂν καὶ ὅπως μου εἶπες, σοῦ τὴν ἐρύλαξαι.) *Ἰωάννην Δ. Τράκογλορν* (μόνον ἐπὶ πληρωμῇ ἰδὲ τῶν βουρῶν των ἀμικρῶν Ἀγγελλίων) *Φῶς τῆς Νυκτός* (ἔχι δὰ καὶ τὸσον ἀδρινοκακίσματα! ἔπειτα, ἀφοῦ εἶσαι ἀκόμη ἀδύνατος ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀσθένειαν, δὲν εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς καλλιτέρα χαϊρετίσματα εἰς τὴν ἐξαδέλφη σου;) *Θυμᾶρι τοῦ Καραμπιμά* (εὐχαριστῶ πολὺ. . .) *Ὁφέλιος Τρωαδίτης*, *Κεφαλάρουρον* (ἄρ' οὐ ἡ ἐπιστολή ἦτο συστηματικὴ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ἔλθῃ;) *Σκουριὰν τοῦ Λαυρίου* (ἔστειλα ἐκ νέου Ἑλλάρον τῆς Ἀρτέμιδος (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Λευκὸν Κρῖνον* (κατενεθυσισαμένον με τὰ πρῶτα φυλλάδι.) *Ἰσπότην τοῦ Μεσαίου*, κλ. κλ.

70. Δικτυωτόν.
* * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * * * = Χώρα Ἑλληνική.
* * * * * = Πόλις τῆς Βαυαρίας.
* * * * * = Εὐαγγελιστής
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κράβιου

71. Κεκρυμμένον γεωμετρικόν.
Ὁ κλοῦτος εἶνε ἀγαθὸν ἀπ' τὸν Θεὸν δοσμένον. Πού πᾶς βνητὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τῶχῃ ἀποκτημένον. Ἄλλ' ἀπ' αὐτὸν ἀνώτερον ἡ δόξα ἢ τιμημένη, ἢ ἡ μὴν πού ἀθῆνατος, ἐτὸν κόσμον τοῦτον μένει!
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς *Πικραμίνης Καρδοῦλας*

72. Μυστικὰ Ἐρωτήσεις.
Ὁ Διδάσκαλος: — Νίκο, εἰ μέρος λόγου εἶνε ὁ. . . ;
Ὁ Νίκος: — Ἐπιθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.
Ὁ Διδάσκαλος: — Μπᾶ! καὶ πῶς κάμνον τὰ τρία γένη;
Ὁ Νίκος: — Ὁ. . . ἡ. . . τὸ. . .
Ὁ Διδάσκαλος: — Μὰ τί λές, παιδί μου; Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ποταμός, τὸ θηλυκὸν ἔντομον, καὶ τὸ οὐδύτερον τροφή!
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐρῆς τοῦ Κόμπου

73-77. Φωνηεντόγραφος.
Παραμύθλιον μεταξύ των κάτωθε συμφώνων — ὧν ἡ τάξις δύναται νάλλαχθῇ, — ἐν φωνῆν, πάντοτε τὸ αὐτὸ, σχηματίζουν πέντε λέξεις τρισυλλάβους.
ροχ - (χη - σρο - λοθη - οδκν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεοάνου των *Κυθέρων*

78. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ των ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δευτέρα δένδρον καρποφόρον, τὰ τρίτα ῥωμαῖον Αὐτοκράτορα: 1, Ἀρχαία θεά. 2, Οὐράνιον ὄωμα. 3, Ἀνάκτορον. 4, Θεὸς ἀρχαῖος. 5, Ἀργοναυτής.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐρεβθίδος Νυκτός.

79. Φωνηεντόλιπον.
χρς - χρν - τκτ - κ - ρς - ρν
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀνδρῆ Π. Κοκκίνου.

80. Γρέφος
Φλ :: Μς :: κε ΜΣ :: Φλ ::
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βιολέτας τοῦ Χελμού

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ αὐλοῦ 50
598. Χρῦσιππος (χρή, σύ, πῶς) — 596. Νέρων-γέρον. — 597. Πόλος-χόλος. — 598. Σερίσις-Σύριος. — 599. Πλοῖον-λοιπὸν.
600. Μ Κ Α 601. Α Λ Φ Δ
Ε Τ Ε Ρ Α Δ Ε Ω Ν
Θ Α Τ Ρ Σ Φ Ω Ν Η
Α Ν Τ Ι Ο Η Η Α Ν Η Ρ
Ο Σ Γ Σ Ι 602-603. 1, "Ο-
Σ Ι Ν Ι Σ ποιος δὲν ἀκούει σὲ
Δ Η Α παραμεριὰ καθίζει. 2, Ὁ ἴππος δευτέρου θάνατος. — 604. ΦΑΝΟΣ. ΗΙΟΝΗ, ΜΩΜΟΣ (ΦΗΜη, ΑΙΩν, ΝΟΜισμα, ΟΝΟμαστική, -ΣΗΣτός.) — 605. Οὐ παντός πλεῖον ἐς Κόρινθον. — 606. Ἀρχὴ φιλίας ἔπεινος, ἔχθρας δὲ φόγος. — 607. Ἐν Νικαίᾳ συνεκλήθησαν δύο Σύνοδοι.